

ТЕСТОВІ ЗАВДАННЯ

1. Під фінансовою стійкістю банків на грошовому ринку розуміють:

- а) спроможність банку погашати свої грошові зобов'язання у чітко визначений строк;
- б) здатність банку забезпечувати виконання своїх функцій у межах безумовного дотримання параметрів та нормативів банківської справи;
- в) такий стан усієї сукупності фінансових відносин комерційного банку, що забезпечує його безперервне функціонування та поступальний розвиток;
- г) здатність банку своєчасно та в повному обсязі розраховуватись за своїми зобов'язаннями, що впливають із торгових, кредитних або інших операцій грошового характеру.

2. Ліквідність банківської установи можна визначити як:

- а) здатність банку своєчасно та в повному обсязі розраховуватись за своїми зобов'язаннями, що впливають із торгових, кредитних або інших операцій грошового характеру;
- б) здатність банку забезпечувати виконання своїх функцій у межах безумовного дотримання параметрів та нормативів банківської справи;
- в) спроможність банку погашати свої грошові зобов'язання у чітко визначений строк;
- г) здатність забезпечувати своєчасне виконання своїх грошових зобов'язань, що визначається збалансованістю між сумами і строками погашення розміщення активів за сумами і строками виконання зобов'язань банку.

3. Факторами фінансової стійкості банку вважають:

- а) певні рушійні сили, що сприяють безпеці банку та його стабільному розвитку, або навпаки, виступають причинами їх проблемності;
- б) методологічна основа для виявлення кількісних залежностей і побудови прогнозу розвитку;
- в) інтегральна характеристика фінансової стійкості банку;
- г) чинники, що визначають конкурентоспроможність банківської установи.

4. Виберіть, із перелічених нижче, фактори екзогенного характеру, що формують фінансову стійкість банку:

- а) інвестиційний клімат;
- б) рівень менеджменту;
- в) платоспроможність банку;
- г) адекватність капіталу банку;
- д) ліквідність балансу банку.

5. Виберіть, із перелічених нижче, фактори ендogenous характеру, що формують фінансову стійкість банку:

- а) інвестиційний клімат;
- б) соціальна стабільність;
- в) процентна політика НБУ;

- г) адекватність капіталу банку;
- д) стан економіки.

6. Принцип задовільності фінансового стану банку та його дотримання задля забезпечення фінансової стійкості означає, що:

а) дотримання банком економічних нормативів та резервних вимог та відповідність фінансових показників, не віднесених до нормативних, рекомендованому рівню;

б) сформульовані в рамках політики та стратегії пріоритети банку повинні забезпечувати спрямування банку щодо ефективного його функціонування;

в) банківська діяльність повинна проводитись у чітко регламентованому правовому та юридичному полі;

г) наявність у банку адекватної системи заохочення та відповідальності персоналу для стимулювання належного виконання ними своїх обов'язків;

д) застосування банком новітніх технічних та технологічних досягнень для покращення його роботи.

7. Застосування банком новітніх технічних та технологічних досягнень для покращення його роботи означає дотримання принципу:

- а) виваженості соціально-кадрової політики;
- б) структурної та функціональної мобільності;
- в) технічної озброєності;
- г) задовільності фінансового стану;
- д) наявності мети, політики та стратегії;

8. Фінансова звітність комерційного банку – це:

а) документація банку, на основі якої здійснюється діяльність;

б) система взаємопов'язаних узагальнених показників, що відображають фінансовий стан та результати діяльності банку за звітний період;

в) відображення здійснених операцій у банківському балансі;

г) стандарти бухгалтерської звітності та відповідна документація банку.

9. Якісними критеріями для визначення класу банку при формуванні та використанні резерву для відшкодування можливих втрат за кредитними операціями банків є:

а) відмінна ділова репутація керівництва;

б) якість активів та пасивів;

в) характер щорічного аудиторського висновку;

г) перевищення власного капіталу суми статутного та резервного фондів.

д) вірна відповідь б), г) і д);

е) вірна відповідь а), в).

10. Кількісними критеріями для визначення класу банку-емітента при нарахуванні резервів на відшкодування можливих збитків від операцій з цінними паперами відносять:

- а) наявність позитивного висновку за останні три роки діяльності;
- б) прибуткова діяльність;
- в) наявність перспективного бізнес – плану;
- г) дотримання економічних нормативів;
- д) кількість років з часу державної реєстрації;
- е) вірна відповідь б), г) і д);
- є) вірна відповідь а), і в).

11. Система управління фінансовою стійкістю банку, з Вашої точки зору, – це:

- а) регулятивні заходи центрального банку із встановленням відповідних нормативів;
- б) система заходів, яка забезпечує такий стан фінансових ресурсів, що виражається у їх збалансованості, достатній ліквідності активів та наявності необхідних резервів;
- в) сукупність дій щодо перетворення різних груп активів на безпосередні платіжні засоби з метою виконання зобов'язань за пасивами.
- г) створення конкурентних переваг над іншими банківськими установами.

12. До основних завдань управління фінансовою стійкістю банку слід віднести:

- а) максимізація загального рівня доходу від активних операцій;
- б) забезпечення прибутковості банку та його конкурентоздатності на фінансовому ринку;
- в) виконання обов'язкових нормативів, встановлених центробанком;
- г) управління кредитним портфелем банку та забезпечення його дохідності;
- д) забезпечення належного рівня платоспроможності комерційного банку;
- е) усі перераховані вище.

13. Найважливішими показниками, які характеризують прибутковість банківських установ є:

- а) прибутковість банківських активів;
- б) дохід на одну здійснену операцію;
- в) дохід на одного працівника;
- г) нараховані дивіденди на одну акцію.

14. ROA – це показник прибутковості банківських установ, який розраховується як:

а) відношення чистого прибутку банку після сплати податків до активів банку;

б) відношення чистого прибутку банку після сплати податків до акціонерного капіталу банку;

в) як різниця між відношенням процентних доходів до дохідних активів та відношенням процентних витрат до пасиві, за якими сплачуються проценти;

г) як сума процентного доходу за всіма статтями банківського балансу.

15. Чиста процентна маржа банківської установи розраховується як:

а) відношення різниці процентних доходів і процентних видатків до активів банку;

б) відношення чистого прибутку після сплати податків до кількості акцій, що перебувають в обігу;

в) як сума чистого доходу за кожною активною операцією банку;

г) різниця між відношенням процентних доходів до дохідних активів та відношенням процентних витрат до пасиві, за якими сплачуються проценти.

16. Метою управління активами і пасивами комерційного банку є:

а) збалансування структури залучених банком ресурсів та здійснених вкладень для створення оптимальних умов для підтримання фінансової стійкості;

б) забезпечення належного рівня платоспроможності комерційного банку;

в) створення конкурентних переваг над іншими банківськими установами;

г) максимізація загального рівня доходу від активних операцій.

17. До складових елементів управління активами і пасивами банку слід віднести:

а) регулювання грошових потоків у рамках сукупного банківського портфеля;

б) структурування банківського балансу у відповідності до обраної банком стратегії і тактики;

в) управління фінансовими потоками банку;

г) розрахунок ліквідної позиції комерційного банку;

д) усі перераховані вище.

18. Спеціальне групування активів банківського балансу дозволяє:

а) реально оцінити загальний потенціал ліквідності комерційного банку з точки зору наявності у нього коштів для виконання свої платіжних зобов'язань;

б) визначити потенційні можливості виконання банком вимог клієнтів на вилучення коштів з поточних і депозитних рахунків або отримання кредиту;

в) оцінити величину поточних потреб у коштах для виконання зобов'язань перед клієнтами;

г) визначити рівень вкладень, який негативно позначається на ліквідності банківського балансу.

19. Позитивне значення показника ліквідної позиції вказує на здатність банку до:

а) створення конкурентних переваг на грошовому ринку;

б) забезпечувати прибутковість та дохідність банківських операцій;

в) вчасно розраховуватись з усіма групами вкладників і кредиторів за поточними зобов'язаннями

г) можливостей залучення коштів на міжбанківському ринку і у центральному банку.

20. Суть методу регулювання грошових потоків в рамках сукупного банківського портфеля полягає у:

а) підтриманні ліквідності комерційного банку через обов'язкове закріплення певних груп залучених пасивів за конкретними активами;

б) забезпеченні прибутковості та дохідності активних операцій;

в) створенні конкурентних переваг за рахунок диверсифікації банківських вкладень

г) укрупненні усіх статей активу банківського балансу та визначенні їх сукупності.

21. Вкажіть, які методи оцінювання фінансової стійкості комерційних банків не використовуються:

а) коефіцієнтний метод;

б) факторний аналіз;

в) бально-рейтинговий метод;

г) інтегральний спосіб;

д) метод визначення загальної фінансової стійкості банків;

е) всі перелічені вище.

22. Зміст коефіцієнтного аналізу при визначенні фінансового стану банку полягає у наступному:

а) обчислення базових коефіцієнтів, їх зважування на відповідні вагові коефіцієнти та визначення узагальнюючої оцінки;

б) обчислення фінансових коефіцієнтів, котрі характеризують фінансовий стан банку, з наступним порівнянням отриманих результатів із нормативними (рекомендованими) значеннями;

в) аналіз банківського капіталу, якості активів, якості управління, доходності та менеджменту з подальшим присвоєнням аналізованим показникам відповідного балу;

г) оцінювання непрямим чином параметрів, котрі характеризують банк через встановлення деякої прихованої першопричини, котру безпосередньо обчислити неможливо або складно.

23. Обчислення базових коефіцієнтів, їх зважування на відповідні вагові коефіцієнти та визначення узагальнюючої оцінки передбачає застосування на практиці такого методу:

- а) коефіцієнтного;
- б) факторного аналізу;
- в) бально-рейтингового;
- г) інтегрального способу.

24. До фінансових коефіцієнтів, що характеризують структуру активів банку відносять:

- а) частка міжбанківських кредитів;
- б) частка високоліквідних активів в робочих активах;
- в) рентабельність капіталу ROE;
- г) чистий дохід на одного працівника;
- д) усі перелічені вище.

25. Аналіз активів банку, згідно бально-рейтингових методів оцінювання фінансової стійкості проводиться на основі:

а) класифікації за ймовірністю їх повернення та потенційним розміром збитків з подальшим зважуванням на відповідні вагові коефіцієнти;

б) дотримання банком законодавства, адекватності і повноти виконання банком правил роботи, методики керівництва;

в) визначення перевищення показників ліквідності над нормативними вимогами, рівня залучень, здатності швидкого залучення довгострокових фінансових ресурсів;

г) врахування чистого прибутку після сплати податків і до виплати дивідендів у зі ставності з середньою вартістю активів.

26. Головною концепцією інтегрального методу визначення фінансової стійкості комерційного банку є:

а) обчислення показників, що характеризують фінансовий стан та дохідність конкретної установи;

б) обчислення базових коефіцієнтів, котрі характеризують поточний стан банку та їх зважування на відповідні вагові коефіцієнти з подальшим визначенням узагальнюючої оцінки шляхом додавання чи множення отриманих компонентів;

в) визначення узагальнюючої оцінки фінансового стану конкретного банку з метою порівняння з іншими банківськими установами;

г) визначення фінансового стану комерційного банку на основі порівняльного аналізу загальних показників станом на певну звітну дату;

д) жоден із варіантів не відповідає.

27. Концепція факторного аналізу полягає у наступному:

а) визначення можливих чинників, що безпосередньо впливають на стійкість фінансового положення комерційного банку на ринку;

б) вимірювання фінансової стійкості комерційного банку обчислити достатньо складно, але можна непрямим чином оцінити її та зафіксувати значення цього параметру;

в) застосування у діяльності банку заходів щодо подолання негативних чинників впливу на фінансову стійкість банків як на макро- так і макрорівнях;

г) агрегування базової інформації про фінансовий стан конкретного комерційного банку з метою порівняння з іншими банками.

28. Основна суть методу загального фонду коштів полягає у наступному:

а) формується загальний фонд коштів комерційного банку з метою розміщення його у високодохідні активи;

б) співставляються розрахункові величини ресурсів комерційного банку та ресурси, що розміщені в активи;

в) всі ресурси комерційного банку (як власні, так і залучені) є сукупним єдиним джерелом активних операцій;

г) оптимізація трансформації короткострокових ресурсів банку у довгострокові активи з метою максимізації прибутку.

29. Згідно із застосуванням методу управління ліквідністю банку, а саме розподілу активів:

а) чітко ув'язуються різні види вкладень банку із видами залучених ресурсів;

б) збалансовується структура активів комерційного банку з метою отримання прибутку;

в) структурується та збалансовується кредитно-інвестиційний портфель комерційного банку з метою максимізації прибутку;

г) оптимізується робота банку щодо залучення ресурсів з метою формування високодохідної ресурсної бази.

30. Застосування факторного аналізу дає можливість зробити висновки щодо фінансового стану:

а) банківської системи в цілому та окремого банку зокрема;

б) одного або невеликої кількості банків та банківської системи загалом за середніми показниками;

в) банківської системи в цілому та окремого банку як складової банківської системи;

г) жоден із варіантів.

31. Кредитний потенціал комерційного банку формується за рахунок таких джерел:

а) основні фонди;

б) кошти до запитання;

в) недепозитні форми залучення ресурсів;

г) нематеріальні активи;

д) довгострокові кредити центрального банку;

е) всі перелічені вище.

32. Який банк буде вважатися більш фінансово стійким, якщо у структурі залучених коштів будуть переважати:

а) строкові кошти;

б) кошти до запитання;

в) короткострокові кошти центрального банку;

г) депозити, залучені у інших банків?

33. Суть методу балансової вартості для обчислення власного капіталу банку полягає у наступному:

а) усі активи та зобов'язання банку оцінюються в балансі за тією вартістю, яку вони мали на момент придбання;

б) активи та зобов'язання банку оцінюються за ринковою вартістю;

в) розмір капіталу обчислюється за правилами, які встановлено регулюючими інстанціями;

г) містить уявлення про банківський капітал як джерело покриття збитків;

д) відображає рівень надійності та ризиковості банку на основі оцінювання рівня достатності капіталу.

34. Суть методу ринкової вартості для обчислення власного капіталу банку полягає у наступному:

а) усі активи та зобов'язання банку оцінюються в балансі за тією вартістю, яку вони мали на момент придбання;

б) активи та зобов'язання банку оцінюються за ринковою вартістю;

в) розмір капіталу обчислюється за правилами, які встановлено регулюючими інстанціями;

г) містить уявлення про банківський капітал як джерело покриття збитків;

д) відображає рівень надійності та ризиковості банку на основі оцінювання рівня достатності капіталу.

35. Суть методу “регулюючих бухгалтерських процедур” для обчислення власного капіталу банку полягає у наступному:

а) усі активи та зобов'язання банку оцінюються в балансі за тією вартістю, яку вони мали на момент придбання;

б) активи та зобов'язання банку оцінюються за ринковою вартістю;

в) розмір капіталу обчислюється за правилами, які встановлено регулюючими інстанціями;

г) містить уявлення про банківський капітал як джерело покриття збитків;

д) відображає рівень надійності та ризиковості банку на основі оцінювання рівня достатності капіталу.

36. Суть методу лівериджу для визначення достатності капіталу банківської установи полягає у тому, що:

а) встановлюється норматив співвідношення власних і залучених коштів банку;

б) встановлюються основні показники, які контролюються та аналізуються органами регулювання;

в) використовуються висновки експертів про якість управління банком, рівень прибутковості та ліквідності.

г) власне тлумачення.

37. Суть методу порівняльного аналізу показників для оцінювання адекватності капіталу банківської установи полягає у тому, що:

а) встановлюється норматив співвідношення власних і залучених коштів банку;

б) встановлюються основні показники, які контролюються та аналізуються органами регулювання;

в) використовуються висновки експертів про якість управління банком, рівень прибутковості та ліквідності.

г) власне тлумачення.

38. Які переваги, притаманні методу “експертних оцінок” для визначення достатності капіталу банківської установи?

а) суб’єктивний характер оцінок та висновків;

б) простота застосування;

в) передбачає вивчення діяльності кожного банку в контексті конкретних ринкових умов;

г) значення показників достатності капіталу постійно контролюються та аналізуються органами регулювання.

39. Суть методу внутрішніх джерел поповнення капіталу банку полягає у тому, що:

а) головним джерелом зростання капіталу є нерозподілений прибуток банку;

б) залучення капіталу можливе кількома способами, а саме: за рахунок емісії акцій та капітальних боргових зобов’язань та продажу активів та оренди нерухомості;

в) джерелом поповнення капіталу може бути продаж активів;

г) джерелом поповнення капіталу банку може бути емісія власних боргових зобов’язань.

40. Суть методу зовнішніх джерел поповнення капіталу банку полягає у тому, що:

а) головним джерелом зростання капіталу є нерозподілений прибуток банку;

б) залучення капіталу можливе кількома способами, а саме: за рахунок емісії акцій та капітальних боргових зобов’язань та продажу активів та оренди нерухомості;

в) джерелом поповнення капіталу може бути продаж активів;

г) джерелом поповнення капіталу банку можуть бути кредити, залучені у інших банківських установ.

41. Вибір критеріїв для диверсифікації позик як складової управління кредитним портфелем комерційного банку здійснюється шляхом:

- а) диверсифікації кредитних вкладень за відповідними критеріями;
- б) підбору й систематизації усіх внутрішніх даних про кредитні операції комерційного банку;
- в) динаміку руху коштів за позичковими рахунками;
- г) встановлення певних лімітів на здійснення позичкових операцій.

42. Встановлення лімітів кредитування як складової управління кредитним портфелем комерційного банку здійснюється шляхом:

- а) диверсифікації кредитних вкладень за відповідними критеріями;
- б) підбору й систематизації усіх внутрішніх даних про кредитні операції комерційного банку;
- в) динаміку руху коштів за позичковими рахунками;
- г) встановлення певних лімітів на здійснення позичкових операцій.

43. Основною метою збору та обробки інформації у системі управління кредитним портфелем банку є:

- а) надання керівництву банку чіткої уяви про можливості розширення кредитних операцій в цілому;
- б) розміщення банківських активів (кредитних вкладень) серед якомога більшої кількості позичальників;
- в) зменшення кредитного ризику, підвищення рівня керованості основною групою активів і створення сприятливих умов для підтримання належного рівня ліквідності комерційного банку;
- г) надання НБУ інформації щодо обсягів кредитних операцій по кожному конкретному банку.

44. Основною метою вибору критеріїв для диверсифікації позик у системі управління кредитним портфелем банку є:

- а) надання керівництву банку чіткої уяви про можливості розширення кредитних операцій в цілому;
- б) розміщення банківських активів (кредитних вкладень) серед якомога більшої кількості позичальників;
- в) зменшення кредитного ризику, підвищення рівня керованості основною групою активів і створення сприятливих умов для підтримання належного рівня ліквідності комерційного банку;
- г) надання НБУ інформації щодо обсягів та ризиковості кредитного портфеля конкретного банку.

45. Основною метою встановлення лімітів кредитування і моделювання загальної структури портфеля у системі управління кредитним портфелем банку є:

а) надання керівництву банку чіткої уяви про можливості розширення кредитних операцій в цілому;

б) розміщення банківських активів (кредитних вкладень) серед якомога більшої кількості позичальників;

в) зменшення кредитного ризику, підвищення рівня керованості основною групою активів і створення сприятливих умов для підтримання належного рівня ліквідності комерційного банку;

г) надання НБУ інформації щодо обсягів та ризиковості кредитного портфеля конкретного банку.

46. Диверсифікація кредитного портфеля передбачає:

а) встановлення верхньої межі на розмір кредиту;

б) розміщення банківських активів серед якомога більшої кількості позичальників;

в) регламентування обсягів та строків видачі позик для конкретного позичальника;

г) регламентування обсягів кредитів з метою обмеження.

47. Коефіцієнт процентної маржі банку характеризує:

а) рентабельність кредитних операцій банку з огляду на втрати, що здійснюються на формування ресурсної бази;

б) ефективність кредитної політики комерційного банку з огляду на підвищений ризик неповернення певної частини позик;

в) потенційний рівень збитковості кредитного портфеля комерційного банку та дає змогу раціоналізувати його структуру.

г) ефективність кредитної діяльності банківської установи.

48. Коефіцієнт середньої дохідності кредитного портфеля характеризує:

а) рентабельність кредитних операцій банку з огляду на втрати, що здійснюються на формування ресурсної бази;

б) ефективність кредитної політики комерційного банку з огляду на підвищений ризик неповернення певної частини позик;

в) потенційний рівень збитковості кредитного портфеля комерційного банку та дає змогу раціоналізувати його структуру;

г) дохідність кожної окремої кредитної операції комерційного банку.

49. Частка сумнівної заборгованості у кредитному портфелі банку – це показник, який дає змогу оцінити:

а) рентабельність кредитних операцій банку з огляду на втрати, що здійснюються на формування ресурсної бази;

б) ефективність кредитної політики комерційного банку з огляду на підвищений ризик неповернення певної частини позик;

в) потенційний рівень збитковості кредитного портфеля комерційного банку та раціоналізувати його структуру;

г) ефективність провадження банківського менеджменту.

50. Сутність методу “вартість плюс” полягає у тому, що:

а) враховується вартість залучених коштів та всі витрати банку з надання кредиту;

б) кредитна ставка за конкретним кредитом визначається як сума базової ставки і кредитного спреду;

в) кредитна ставка визначається як сума процентних витрат із залучення коштів на грошовому ринку та надбавки, яка включає премію за кредитний ризик і прибуток банку;

г) при нарахуванні кредитної ставки враховуються усі взаємини із конкретним клієнтом.

51. Регулювання діяльності банків – це:

а) система заходів, за допомогою яких держава через центральний банк забезпечує стабільне й безпечне функціонування банків;

б) сукупність форм та методів впливу державних установ та організацій, спрямованого на підтримання стабільності банківської системи;

в) сукупність інструментів грошово-кредитного регулювання;

52. Основними завданнями банківського регулювання та нагляду є:

а) забезпечення стабільності та надійності банківської системи;

б) захист інтересів вкладників, що розміщують свої кошти в банках, від неефективного управління банками;

в) створення конкурентного середовища у банківському секторі;

г) забезпечення відкритості політики і діяльності банківського сектора в цілому і кожному банку зокрема;

д) усі перелічені вище.

53. Превентивні заходи спрямовуються на:

а) обмеження доступу до банківської діяльності; недопущення ймовірних негативних наслідків того чи іншого процесу;

б) захист вже існуючої загрозливої для банку ситуації, яка може спричинити банкрутство;

в) обмеження недобросовісної конкуренції у банківській системі;

г) посилення конкуренції у банківській системі;

д) обмеження кредитної активності комерційних банків.

54. Протекційні заходи (захисні) встановлюються для:

- а) обмеження доступу до банківської діяльності; недопущення ймовірних негативних наслідків того чи іншого процесу;
- б) захисту вже існуючої загрозової для банку ситуації, яка може спричинити банкрутство
- в) обмеження недобросовісної конкуренції у банківській системі;
- г) посилення конкуренції у банківській системі;
- д) обмеження кредитної активності комерційних банків.

55. Економічні методи регулювання банківської діяльності включають:

- а) нормативні заходи (встановлення кількісних нормативів або розмірів обмежень чи пільг);
- б) встановлення певного порядку дії у сфері державного управління (приписи);
- в) заборона певних дій (заборони);
- г) надання можливості вибору дій;
- д) надання можливості діяти на свій розсуд;
- е) допуск за певних умов паритетного юридичного становища сторін у відношенні, що регулюється.

56. Суть адміністративних методів може бути виражена в наступному:

- а) нормативні заходи (встановлення кількісних нормативів або розмірів обмежень чи пільг);
- б) коригуючі (застосування впливу для конкретної ситуації);
- в) встановлення певного порядку дії у сфері державного управління (приписи), заборона певних дій (заборони);
- г) надання можливості діяти на свій розсуд;
- д) допуск за певних умов паритетного юридичного становища сторін у відношенні, що регулюється.

57. До основних завдань банківського регулювання та нагляду в Україні слід віднести:

- а) забезпечення прибутковості та дохідності банківських установ;
- б) кредитне забезпечення суб'єктів підприємницької діяльності у відповідності до пріоритетних напрямів державної підтримки підприємництва;
- в) забезпечення стабільності та надійності банківської системи, захист інтересів вкладників банків від неефективного банківського управління;
- г) створення конкурентного середовища у банківському секторі;
- д) забезпечення відкритості політики і діяльності кожного окремого банку;
- е) всі перелічені вище.

58. Головними завданнями банківського нагляду та контролю за фінансовою стійкістю банків на грошовому ринку є:

а) проведення скоординованої зваженої та послідовної політики банківського нагляду;

б) прогнозування і своєчасне реагування на зміни в банківському секторі;

в) захист інтересів вкладників і кредиторів;

г) забезпечення фінансової стійкості банків;

д) всі перелічені вище.

59. Які заходи впливу може застосовувати Національний банк України до банківських установ, які не виконують нормативи кредитних ризиків?

а) часткову або повну заборону на проведення активних операцій;

б) ліквідацію збиткових філій;

в) реалізацію заставленого майна;

г) збільшення розміру статутного фонду;

д) зниження заробітних плат працівникам, витрат на капітальний та поточний ремонт, рекламу тощо;

е) погашення простроченої дебіторської заборгованості.

60. До заходів впливу, які застосовує НБУ з метою стабілізації роботи комерційних банків слід віднести:

а) заходи попереднього реагування;

б) комплекс штрафних заходів;

в) примусові заходи впливу;

г) комплекс санаційних заходів;

д) заходи реорганізації та реструктуризації банків;

е) зупинення або обмеження дії ліцензій;

є) варіанти в), д) і е).